

SUĐENJA ZA RATNE ZLOČINE PRED HRVATSKIM SUDOVIMA

Dok na drugome mjestu u ovome broju *Političkog zatvorenika*, svega nekoliko stranica dalje, u povodu samoubojstva generala Praljka i osude tzv. hercegovačke šestorke s popratnim ozbiljnim političkim diskvalifikacijama Republike Hrvatske, ukratko rekapituliramo bar dio činjenica o utemeljenju i djelovanju Međunarodnoga kaznenog suda za bivšu Jugoslaviju, korisno je kazati koju i o suđenjima za ratne zločine koji se odvijaju pred hrvatskim sudovima. Sve to je, naime, dio jedne te iste pripovijesti, u krajnjoj izvedenici jednog te istoga kompleksa kukavštine, neznanja i servilnosti.

Kao odvjetnik s kakvim-takvim – skoro trodesetljetnim – iskustvom, među inim i onim pred MKSJ-om u Haagu i pred Sudom Bosne i Hercegovine u Sarajevu, u posljednjih desetak godina pred raznim sam hrvatskim županijskim sudovima branio čitav niz hrvatskih optuženika, pripadnika Hrvatske vojske i Hrvatskoga vijeća obrane. Sve njih sam branio kao izabrani branitelj, nikad kao branitelj po službenoj dužnosti. U isto su me vrijeme razni sudovi – formalno o tome odlučuje predsjednik suda – u više postupaka postavljali za branitelja po službenoj dužnosti pripadnicima srpske manjine koji su optuženi za ratne zločine, počinjene tijekom velikosrpske agresije na Republiku Hrvatsku.

Kao što je poznato i laicima, odvjetnik ne može odbiti obranu po službenoj dužnosti, a jasno je – hrvatski politički uznici kojima je to pravo nerijetko bilo uskraćeno, to znaju najbolje – da svatko ima pravo na obranu. Tako sam i sve svoje branjenike nastojao braniti etično i profesionalno, a valja priznati da mi posao nisu otežavali ni optuženi pripadnici srpske manjine – jer neki od tih optuženika i osobno su sudjelovali u postupku, drugi su suđeni u odsutnosti – budući da nikad nitko od njih nije poricao da je zločin počinjen niti je tko od njih dovodio u pitanje da je taj zločin počinjen u kontekstu agresije na Hrvatsku. Uvijek se je radilo samo o tome, tko je odgovoran: je li za nj odgovoran konkretni optuženik, ili je za nj odgovoran netko drugi. Radi zaštite profesionalne tajne ne ću spomenuti ime nijednoga od njih; iz istoga razloga ne ću navoditi inkriminacije iz optužnica, ali mi se na riječ može vjerovati da su i dokumentima i iskazima svjedoka ne jednom dokumentirana zvjerstva koja – kako se to obično kaže – normalan čovjek ne može ni zamisliti.

No, koja je onda svrha ovoga mog naklapanja, s pravom se može upitati čitatelj, kad ne ću spomenuti imena optuženika i žrtava, čak ni njihovu nacionalnost, a ne ću navesti opise zločina, vrijeme i mjesto gdje su se i kad su se ti zločini dogodili, niti sadržaj dokumenata odnosno svjedočkih iskaza? Zlorabim li čitateljsku pozornost sa svrhom ili bez svrhe?

Sa svrhom, mislim. A svrha ovoga fragmenta svodi se na statistiku i zaključke koji se iz te statistike neminovno moraju izvući (pa onda možda staviti u kontekst nedavne haaške osude, i u kontekst rasprave o hrvatskoj državnosti i suverenosti).

Ni jedan – doslovce niti jedan – moj branjenik hrvatske nacionalnosti, suđen pred hrvatskim sudovima, nije oslobođen! Svi su proglašeni krivima, od prvoga zadnjega!

S druge strane, ni jedan – doslovce niti jedan – moj branjenik srpske nacionalnosti, kojemu sam u postupcima pred hrvatskim sudovima postavljen kao branitelj po službenoj dužnosti, nije proglašen krivim. Od prvoga do zadnjega, svi su oslobođeni ili je protiv njih optužba odbijena!

Eh, sad, ne ću potezati usporedbe s MKSJ-om u Haagu, niti ću dodatno uvjeravati kako i drugi hrvatski odvjetnici imaju slična iskustva, nego ću pitati, ne očekujući da mi itko odgovori ono što znadem i sam: govori li u prilog takvoj statistici zakon vjerojatnosti? Ne govori, to je očito. Je li protiv srpskih optuženika optužnica uvijek podizana na mršavim i nezakonitim dokazima (pa je državno odvjetništvo nesposobno), ili su dokazi protiv hrvatskih optuženika uvijek i beziznimno zakoniti i uvjerljivi (pa je to isto državno odvjetništvo vrlo sposobno)? Jesam li ja, možda, sa stopostotnim neuspjehom kod hrvatskih optuženika jedan slab odvjetnik; ili sam, možda, sa stopostotnim uspjehom kod srpskih optuženika ipak dobar odvjetnik?

Ili se razlozi ipak kriju – zapravo se uopće ne kriju! – negdje drugdje? Tamo gdje se kroji tzv. politička korektnost; tamo, gdje će i najmršavije naznake mogućeg oslobođenja hrvatskih optuženika dovesti do medijskog napuhivanja slučaja, dok će novinstvo posve ignorirati suđenja srpskim optuženicima; ne na zadnjemu mjestu i tamo, gdje se određuju sudačke sudbine i promaknuća; drugim riječima, tamo gdje nas se desetljećima etički, mentalno i nacionalno škopi, gdje nas se odgaja za poslušnike, sluge i robove...

Tomislav JONJIĆ

IZ SADRŽAJA

PRIPRAVLJAČI OTROVA.....2

Josip Ljubomir BRDAR

SABOR HRVATSKOG DRUŠTVA
POLITIČKIH ZATVORENIKA..... 6

Marijan ČUVALO

„ZA RAZLIKU OD NEKIH“,
GENERAL PRALJAK JE U
HAAGU BRANIO HRVATSKU! 10

Tomislav JONJIĆ

ZAVIČAJ, DOMOVINA,
DRŽAVLJANSTVO20

Tihomir NUIĆ

NAŠ NUTARNJI SVIJET (35.) 28

Maja RUNJE, prof.

SAVJET LIJEČNIKA28

*Dr. med. Drina
BLAŽEKOVIĆ SOJČIĆ*

KAKO SU PREČANI 1956.
BRANILI SVOJ SAMOSTAN30

Maja RUNJE

POPIS ZAGREPČANA KOJIMA
JE ODUZETA PUTOVNICA..... 35

Tomislav JONJIĆ

MOJ RATNI PUT49

Mato LUKAČEVIĆ

IN DIESER AUSGABE55

IN THIS ISSUE56